

drage et par eksempler — måske de kunde give kvinderne lyst til at gøre sig lidt bekendt med sin egen retslige stilling i samfundet, som de nu er aldeles uvidende om. Det er ofte nok sagt, at hjemmet er kvindens rette plads, at det er som hustru og moder, hun opfylder sit helligste kald som kvinde. Digterne har besunget hende og festtalerne berømmet hende som sådan. Skulde man så ikke tro, at hele denne beundring og lovprisning af kvinden som hustru og moder havde fundet sit udtryk i de love, manden har givet om huslivets indretning? Men det nytter ikke at lede om højagtelse i disse love. Lad os tage et par eksempler af professor Deuntzers familieret.

»Familiereffens Opgave er« — således hedder det i indledningen — »at fremstille Familieforholdene, således som de retlig ere ordnede og beskyttede«. Læser man så om »Ægteskabets Retsvirkninger«, hedder det side 104: »Lovgiveren gaar ud fra, at Hustruen er Manden underordnet og skylder ham Lydighed. I Lovsproget kaldes han i Forhold til hende Husbond ligesom i Forhold til Børn og Tyende Manden bestemmer Familiens Opholdssted og Husvæsenets Indretning, og Hustruen bør rette sig efter hans Vilje i saa Henseende og er forpligtet men ogsaa berettiget til i Overensstemmelse dermed at styre Husvæsenet«. Efter derpaa at have talt om, hvorvidt manden har revselsesret over sin hustru, hvilket han dog siges ikke mere at have, fortsættes der side 106: „Derimod kan Manden f. Ex. unddrage Hustruen Midlerne til at udføre den af ham forbudte Handling eller indskrænke de Goder, som han ellers lader hende nyde — dog ikke i den Grad, at hun lider Nød — eller med Magt hævde den almindelige Husorden f. Ex. ved at holde Dørene aflaasede om Natten eller ved at forbyde Tyendet at være Hustruen behjælpelig ved visse Foretagender.«

Det er en smuk stilling, der indrømmes hustruen, ikke sandt? Mange kvinder trode vist, da de indgik ægteskab, at nu sluttede de to — mand og hustru — sig sammen for at danne et fælles hjem, hvis midtpunkt de bægge var, og hvor de i forening havde den højeste myndighed. Men I tog fejl: manden alene har myndigheden, hustruen er efter lovene som hans tjenestetyende, kun med den forskel, at hun ingen løn kan fordré for sit arbejde og ikke kan skifte plads men er bunden til læsset.